

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU KRALJICE NEBA *Nedjelja, 10. svibanj 2020* [\[Multimedia\]](#)

Oslonjenost na Isusa oslobađa nemir

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U današnjem Evanđelju (usp. *Iv* 14, 1-12) slušamo početak Isusova takozvanog „Oproštajnog govora“. To su riječi koje je uputio učenicima na kraju Posljednje večere, neposredno prije nego što će podnijeti muku. U tako dramatičnom trenutku Isus na početku upućuje ove riječi: „Neka se ne uznemiruje srce vaše!“ (r. 1). Kaže to i nama u životnim dramama. Ali kako sačuvati srce da se ne uznemiruje? Jer srce katkad obuzme nemir.

Gospodin naznačuje dva lijeka za nemir. Prvi je: „Vjerujte u Boga“ (r. 1). Taj savjet naizgled zvuči pomalo teorijski, apstraktno. Isus nam, međutim, time želi reći nešto konkretno. On zna da u životu najgora tjeskoba, uznemirenost, proizlazi iz osjećaja da nećemo uspjeti, iz osjećaja osamljenosti i lišenosti oslonca u zbivanjima oko nas. Tu tjeskobu, u kojoj se teškoće nižu jedna za drugom, pojedinac ne može sam prevladati. Potrebna nam je Isusova pomoć i zato Isus traži da *vjerujemo u Njega*, odnosno da se ne oslanjamo na sebe same, nego na njega. Jer to oslobađanje od nemira povezano je s povjerenjem. Pouzdati se u Isusa, učiniti „skok“. To je oslobađanje od nemira. A Isus je uskrsnuli i živi upravo zato da bude uvijek uz nas. Možemo mu, dakle, reći: „Isuse, vjerujem da si uskrsnuo i da si uz mene. Vjerujem da me slušaš. Donosim ti ono što me muči, moje brige: vjerujem u Te i uzdam se u Te“.

Postoji, zatim, drugi lijek za nemir, koji Isus izražava ovim riječima: „U domu Oca mojega ima mnogo stanova [...] Idem pripremiti vam mjesto“ (r. 2). Eto što je Isus učinio za nas: rezervirao nam je mjesto na Nebu. Preuzeo je na sebe naše čovječstvo da ga izvede onkraj smrti, na novo mjesto, na Nebo, da i mi budemo tamo gdje je On. To je sigurnost koja nas tješi: za svakoga je rezervirano jedno mjesto. Ima jedno mjesto i za mene. Svaki od nas može reći: tamo ima jedno mjesto za mene. Ne živimo bez cilja i bez odredišta. Iščekivani smo, dragocjeni smo. Bog je zaljubljen u nas, njegova smo djeca. I za nas je pripremio najvrjednije i najljepše mjesto: Nebo. Ne zaboravimo to: stan koji nas čeka je Nebo. Ovdje smo u prolazu. Stvoreni smo za Nebo, za vječni

život, da živimo zauvijek. Zauvijek: to je nešto što sada ne možemo ni zamisliti. No, još je ljepše misliti da će to *zauvijek* biti u radosti, u punom zajedništvu s Bogom i s drugima, bez suza, bez mržnji, bez podjela i nemira.

Ali kako prispjeti u Nebo? Koji put vodi do tamo? Evo presudnog Isusovog izričaja. Danas nam kaže: „Ja sam Put“ (r. 6). Da bi se prispjelo u Nebo put kojim nam je ići jest Isus, a to znači imati živi odnos s njim, nasljedovati ga u ljubavi i slijediti njegove korake. I ja, kršćanin, ti, kršćanin, svi mi kršćani, možemo se zapitati: „Koji put slijedim?“ Ima putova koji ne vode u Nebo: to su putovi svjetovnosti, putovi samopotvrđivanja, putovi egoistične moći. A postoji i Isusov put, put ponizne ljubavi, molitve, krotkosti, povjerenja, služenja drugima. To nije put na kojem sam *ja protagonist*, nego je to put na kojem je *Isus protagonist mog života*. To znači ići naprijed iz dana u dan pitajući ga: „Isuse, što misliš o ovom mom izboru? Što bi ti učinio u ovoj situaciji, s tim osobama?“ Dobro nam je pitati Isusa koji je put, da nam dade upute za Nebo. Neka nam Majka Božja, Kraljica neba, pomogne slijediti Isusa koji nam je otvorio Nebo.

Nakon Regina Caeli

Draga braćo i sestre!

U mojim su mislima danas Europa i Afrika. Europa povodom 70. obljetnice Schumanove deklaracije od 9. svibnja 1950. Ona je potaknula proces europskih integracija omogućivši pomirenje narodâ toga kontinenta nakon Drugog svjetskog rata i dugo razdoblje stabilnosti i mira koje danas uživamo. Neka duh Schumanove deklaracije nadahne one koji imaju odgovornosti u Europskoj uniji koja je pozvana uhvatiti se u koštac s društvenim i ekonomskim posljedicama pandemije u duhu sklada i suradnje.

A pogled seže i u Afriku, jer je 10. svibnja 1980., prije četrdeset godina, sveti Ivan Pavao II. tijekom svog prvog pastoralnog pohoda tom kontinentu pronio vapaj stanovništva Sahela koje je bilo izloženo teškoj kušnji suše. Danas čestitam mladima koji rade na inicijativi „Laudato Si’ Alberi“. Cilj je posaditi najmanje milijun stabala u regiji Sahel koji će postati dijelom „Velikog zelenog afričkog zida“. Želja mi je da mnogi slijede primjer solidarnosti tih mladih ljudi.

A danas se u mnogim zemljama slavi Majčin dan. Želim se sa zahvalnošću i ljubavlju spomenuti svih majki, povjeravajući ih zaštiti Marije, naše nebeske Majke. Pozdrav također majkama koje su prešle u drugi život i prate nas s Neba. Ostanimo nakratko u šutnji i neka se svatko spomene svoje majke. [stanka u tišini]

Svima želim ugodnu nedjelju. Molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana